

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: Imex Group s.r.o.**, se sídlem Milíčova 1343/16, Ostrava – Moravská Ostrava, zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, proti rozhodnutí o rozkladu ministra průmyslu a obchodu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 11336/07/07400/01000, ve věci nevydání licence k vývozu vojenského materiálu, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2008, č. j. 11 Ca 165/2008 - 63,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2008, č. j. 11 Ca 165/2008 - 63, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 11336/07/07400/01000, jímž byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Licenční správy Ministerstva průmyslu a obchodu (dále též „správní orgán“) ze dne 5. 3. 2007, č. j. 559/07/07430/07400V. Předmětným rozhodnutím neudělil správní orgán podle ust. § 18 písm. c) zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 38/1994 Sb.“), stěžovateli licenci pro vývoz vojenského materiálu – velkorážového střeliva do Gruzie (SVM 3), s odůvodněním, že tento vývoz není v současné době v souladu se zahraničně politickými zájmy České republiky.

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel nejprve zmínil rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2006, sp. zn. I. ÚS 50/03, ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, ze dne 3. 2. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 19/98, a ze dne 19. 3. 2008, sp. zn. II. ÚS 2221/07, která se týkají požadavků kladených Ústavním soudem na výklad a aplikaci obecně závazných právních předpisů prováděný orgány veřejné moci a rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2000, sp. zn. III. ÚS 150/99, zabývající se otázkou stanovení podmínek, při splnění kterých má nesprávná aplikace jednoduchého práva obecnými soudy za následek porušení základních práv a svobod fyzické či právnické osoby.

Stěžovatel trvá na své žalobní námitce, že závazné stanovisko Ministerstva zahraničních věcí (dále jen „MZV“) ze dne 7. 2. 2007, č. j. 104178/2007-SZBP, které bylo jediným podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu, je pro svoji obecnost a nekonkrétnost zcela nepřezkoumatelné. S touto žalobní námitkou se nevypořádal ani žalovaný ani městský soud, který z daného stanoviska vycházel a jehož obecnou formulaci zcela a bez výhrad převzal. Podle názoru stěžovatele nelze argumentovat proti obecným závěrům závazného stanoviska, aniž by bylo zřejmé, z čeho MZV vycházelo a jakými úvahami se při formulaci svého stanoviska řídilo. Obecně nelze připustit, aby správní orgány při výkladu neurčitých pojmů jako jsou zahraničně politické zájmy, bezpečnostní politika, atd. zaujímaly kogentní závěry obecného stylu o tom, zda konkrétní jednání je s těmito zájmy, politikou či cíli v souladu či rozporu, aniž by současně uvedly, co tyto neurčité pojmy znamenají, jak je vykládají a zejména z jakých skutečností či podkladů správní orgán při svém správním uvážení vycházel. V postupu MZV proto stěžovatel spatřuje libovůli a má za to, že městský soud měl závazné stanovisko MZV jako nepřezkoumatelné odmítnout. Tím, že tak neučinil, porušil právo stěžovatele na spravedlivý proces a právo znát důvody zamítnutí jeho žádosti.

Stěžovatel uvádí, že se v průběhu řízení domáhal seznámení s obsahem denialu, kterým MZV mimo jiné odůvodnilo své nesouhlasné stanovisko. Žalovaný mu však tento denial odmítl předložit s odůvodněním, že se jedná o utajovanou informaci ve stupni „vyhrazené“. Stěžovatel zdůrazňuje, že daný denial je součástí evidencí vedených jak žalovaným, tak MZV, z nichž žalovaný vycházel. Obsah tohoto denialu byl proto žalovanému znám, neboť tento byl součástí písemností, jež měl žalovaný k dispozici a které nezaložil do předmětného správního spisu, příp. jeho oddělené části. Vzhledem k tomu, že správní spis je v daném případě neúplný, nemohl stěžovatel posoudit, do jaké míry měl předmětný denial význam jak pro rozhodnutí správního orgánu, tak zprostředkovaně pro rozhodnutí městského soudu. Ve skutečnosti, že správní orgán odmítl stěžovateli předložit daný denial k seznámení s odůvodněním, že se jedná o utajovanou informaci, spatřoval stěžovatel jeden ze žalobních bodů, se kterým se městský soud nevypořádal, ačkoliv ze stejně namítaného důvodu ve věci vedené u téhož soudu pod sp. zn. 11 Ca 132/2008 žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil.

Stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu týkajícím se výkladu a aplikace kritéria 3 Kodexu chování Evropské unie při vývozu zbraní přijatého Radou dne 8. června 1998 (dále jen „Kodex“), kdy městský soud dovozuje, že posuzování daného

neurčitého pojmu je proměnlivé v čase a v rámci rozhodování, o té které zakázce lze reflektovat konkrétní poměry, v té které zemi tak, jak nastaly právě v okamžiku, kdy je stanovisko MZV vydáváno. Závěr městského soudu, že „ze žádného právního předpisu nevyplývá, že by jen proto, že v minulosti byly dodávky vojenského materiálu povoleny, by tak mělo být v následujících případech“, považuje stěžovatel za popírající zásadu legitimního očekávání ve smyslu ust. § 2 odst. 4 správního řádu, jež platí nejen pro správní řízení, ale v souladu s ust. § 177 téhož zákona i pro veškeré procesní postupy správních orgánů. Stěžovatel se domnívá, že správní orgán je v souladu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu povinen vždy konkrétně a podrobně odůvodnit ty případy, kdy v rozporu se stávající praxí rozhodne odlišně. V daném případě však podle stěžovatele takto nepostupovalo ani MZV, ani žalovaný, ani městský soud. Přitom žalovanému bylo známo, že v daném čase rozhodoval o jiných srovnatelných obchodech s vojenským materiálem do daného regionu. Přesný přehled vydaných licencí je žalovanému znám a stěžovatel se v průběhu řízení marně dovolával srovnání těchto případů. V bezprostředním časovém období pak žalovaný povolil vývoz čtyř z pěti položek požadovaných v rámci předmetné žádosti o licenci. Stěžovatel se proto, a to na rozdíl od městského soudu domnívá, že ust. § 2 odst. 4 správního řádu mu dává právo dovolat se stejného postupu v jeho věci, jaký žalovaný volil ve srovnatelných případech, minimálně však odůvodnění odlišného postupu. Tím, že žalovaný akceptoval nepřezkoumatelné závazné stanovisko MZV, aniž by žádal jeho odůvodnění, kdy mu bylo známo, že ve stejném období MZV vydalo souhlasná stanoviska k vývozu srovnatelného vojenského materiálu ve srovnatelném objemu do dané cílové destinace, porušil žalovaný podle názoru stěžovatele zásadu legitimního očekávání.

Stěžovatel nesouhlasí se závěry městského soudu, že jeho hodnocení posuzování vnitřní stability cílové destinace nemá oporu v obsahu stanoviska MZV. Uvedené stanovisko výslovně uvádí: „dodávka materiálu v žádosti uvedeného by tudíž byla v rozporu s principy národní politiky i Kodexu, zejména pak s kritériem 3 (vnitřní stabilita země konečného určení)“. Stěžovatel namítá, že správní orgán ani městský soud neuvedly, s jakým konkrétním principem národní kontrolní politiky je daný obchod s vojenským materiálem v rozporu a jak je předmětný obchod s vojenským materiálem v rozporu s kritériem 3 Kodexu, jež se týká zákazu vývozu vojenského materiálu do zemí s vnitřně nestabilním zřízením či politickým systémem. Vzhledem ke skutečnosti, že se ve spise nenachází poslední znění Kodexu ani aktuální principy národní kontrolní politiky, není stěžovateli známo, z jakých podkladů vycházel městský soud při svém hodnocení. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud chtěl městský soud vyvrátit dané žalobní důvody, měl ve shodě s návrhem stěžovatele v rámci řízení provést důkaz výslechem navržených svědků a provést navržené listinné důkazy, které by vedly k odůvodnění závazného stanoviska MZV, které jako jediné bylo podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Z uvedeného důvodu nelze podle stěžovatele souhlasit se závěrem městského soudu, že v řízení nikdo netvrdil, že Gruzie jako země konečného určení je vnitřně nestabilní. Ze závazného stanoviska MZV je naopak zřejmé, že to bylo právě MZV, které za důvod nesouhlasného stanoviska považovalo kritérium 3 Kodexu, tedy vnitřní stabilitu země konečného určení, což znamená, že Gruzie jako země konečného určení není vnitřně stabilní. Stěžovatel rovněž odmítá názor městského soudu, že jeho argumentace k posouzení Gruzie jako vnitřně nestabilní země byla pouze obecného charakteru a považuje tento názor za účelový. Stěžovatel nemá právní možnost zaujmout odborné

stanovisko k posouzení vnitřní stability Gruzie, což ostatně zdůraznil v souvislosti s návrhy na provedení důkazů k posouzení vnitřní stability Gruzie. Bylo na správním orgánu a následně i na městském soudu, aby tyto důkazy provedly nebo se s odmítnutím jejich provedení vypořádaly, což však neučinily.

Stěžovatel uvádí, že městský soud zaujal v odůvodnění rozsudku názor, že „pouhé vycházení z kladných zahraničně politických vztahů k zemi konečného užití by znamenalo rezignaci na posouzení obsahu (množství a druhu) dováženého vojenského materiálu“. Ve správním a soudním spise však podle jeho názoru není zmínka, který konkrétní materiál a v jakém množství je v rozporu jak s Kodexem, tak principy národní kontrolní politiky. Podle stěžovatele bylo sporných pouze 10 000 ks raket pro RM-70, které jsou municí raketového dělostřelectva a jsou definovány jako 122mm dělostřelecká munice, nikoliv ostatní dělostřelecká munice, jejíž vývoz byl následně povolen. Stěžovatel zdůrazňuje, že předložil konkrétní případ, kdy správní orgán povolil ve srovnatelném časovém období vývoz srovnatelné dělostřelecké munice do dané země ve větším množství a významu, než v jeho případě. V kontextu závazných stanovisek MZV se tedy postup správního orgánu v dané věci jeví stěžovateli jako neodůvodněná libovůle.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že by v žalobě neuváděl, jak byla dotčena jeho subjektivní práva tím, že správní orgán nerozhodl v daném řízení v části věci. Naopak trvá na tom, že dotčení svých práv náležitě odůvodnil, neboť od počátku tvrdí, že postupem, kdy správní orgán v daném případě buď nevyloučil nesporné věci k samostatnému projednání, nebo jedním výrokem nezamítl žádost v části týkající se sporné dělostřelecké munice a dalším výrokem nevydal licence k obchodu s vojenským materiálem v případech nesporného vojenského materiálu, porušil zásadu hospodárnosti řízení podle ust. § 6 odst. 2 správního řádu a zásadu služby veřejnosti podle ust. § 4 odst. 2 tím, že stěžovatele nepoučil o možnosti podat samostatné žádosti nebo věc rozdělit. Toto však posléze učinil sám stěžovatel. V jednom okamžiku tak vedle sebe existovalo řízení o žádosti na pět položek vojenského materiálu a pět samostatných řízení o pěti žádostech podaných na stejný vojenský materiál jednotlivě. Podle stěžovatele správnímu orgánu nic nebránilo v tom „zesouladnit“ jednotlivá řízení v rámci přezkumného řízení, popř. jinými prostředky je dostat do stejné fáze a následně nesporným žádostem vyhovět, což se následně i stalo. Prodlení v daném případě však stěžovatele významně poškodilo a způsobilo mu značné obchodní ztráty.

Stěžovatel namítá, že závěr městského soudu, že ze skutečnosti, že správní orgán následně čtyři z pěti obchodů s vojenským materiálem povolil, nelze z ničeho dovozovat, neboť bylo rozhodováno o žádostech jiného obsahu a za zcela jiných předpokladů, nemá oporu ve správním a soudním spise. Navíc za situace, kdy si městský soud nevyžádal správní spisy pěti předmětných obchodů s vojenským materiálem, které jsou podle tvrzení stěžovatele zcela identické s pěti položkami žádosti v dané věci.

Stěžovatel má za to, že ust. § 140 správního řádu sice obsahuje správní uvážení, to je však omezeno zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení ve smyslu ust. § 6 správního řádu. Proto pokud správní orgán věděl, že k následným samostatným žádostem stěžovatele povolí vývoz čtyř z pěti požadovaných skupin vojenského materiálu, měl již v tomto řízení volit takové procesní prostředky a postupy, aby rozhodl co nejrychleji

a co nejméně zatěžoval stěžovatele, tak jak mu to ukládá ust. § 6 správního řádu. Tomu však podle názoru stěžovatele neodpovídá postup správního orgánu v dané věci, když zamítl žádost o licenci na pět položek vojenského materiálu, v průběhu řízení fakticky donutil stěžovatele podat pět samostatných žádostí, z nichž po formálním časovém odstupu čtyřem vyhověl. V této souvislosti je stěžovatel přesvědčen, že je na Nejvyšším správním soudu, aby vyložil, zda lze podle ust. § 140 správního řádu vyloučit k samostatnému řízení a rozhodnutí i ty věci, kde se nejedná o společné řízení spojené usnesením správního orgánu, či zda je v takovém případě správní orgán povinen i bez návrhu rozhodnout v části věci samostatným rozhodnutím, či složeným výrokem vydat čtyři licence a v pátém případě žádost zamítnout.

Stěžovatel namítá, že názor městského soudu, že měl možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí v dané věci, nemá oporu se spisovém materiálu. Stěžovatel nebyl v daném řízení vyrozuměn o ukončení dokazování a nebyla mu dána možnost se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí postupem podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Ze skutečnosti, že v uvedené termíny nahlížel do správních spisů, nelze dovozovat, že v daný okamžik byl správní spis kompletní a že obsahoval veškeré podklady, na jejichž základě vydal správní orgán napadené rozhodnutí. O tom, že spisový materiál nebyl kompletní, svědčí chybějící denial, na který se odvolává závazné stanovisko MZV. Předmětná námitka by podle stěžovatele byla důvodná i tehdy, pokud by na základě takových skutečností bylo možno navrhnout další důkazy rozhodné pro podporu tvrzení účastníka, tedy zejména směřující k návrhu dalších důkazů. Takovými důkazy by pak mohly být skutečnosti odůvodňující pochybnosti o tom, zda v dané věci neproběhla ústní jednání, na která se odvolával stěžovatel, spočívající v projednání věci mezi správním orgánem či jeho oprávněnými úředními osobami a oprávněnými úředními osobami dotčených správních orgánů, o nichž není ve správním spise záznam, a které se mohou nacházet v jiných správních spisech či evidencích žalovaného. Tomu nasvědčuje i skutečnost, že součástí spisu není doklad o předložení věci k vyjádření MZV, ani rozhodnutí o prodloužení lhůt k tomuto stanovisku.

Stěžovatel namítá, že městský soud se v napadeném rozsudku spokojil v celé řadě závěrů pouze s převzetím tvrzení správního orgánu, aniž by provedl řádné zhodnocení skutkového stavu. V odůvodnění rozsudku navíc úplně chybí závěry městského soudu ohledně některých skutečností, např. obsahu citovaných kritérií Kodexu, principů národní kontrolní politiky, vnitřní stability země konečného užití apod., jakož i v dalších shora uvedených souvislostech. V této souvislosti odkazuje stěžovatel na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se otázky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů a požadavků kladených na odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, rozsudek ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 57/2007 - 233, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, či ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52. Pokud v nyní projednávané věci městský soud dovozuje, že stanovisko MZV je odůvodněno konkrétními kritérii Kodexu či principy národní kontrolní politiky, musí podle názoru stěžovatele ve světle shora uvedené judikatury uvést, v jakých bodech je shoda a z jakých konkrétních souvislostí napadené závazné stanovisko vychází.

Stěžovatel namítá, že městský soud postupoval v rozporu s dispoziční zásadou, když označil některé ze žalobních důvodů za obecné, ačkoliv mu muselo být známo, že stěžovatel nemá prostředky ke specifikaci žalobního důvodu, kdy současně za účelem jeho odůvodnění navrhl, aby soud provedl konkrétní důkazy. Stěžovatel je dále přesvědčen, že městský soud se v napadeném rozsudku nevypořádal s žalobní námitkou, podle níž správní orgán, popř. MZV, zejména nesprávně aplikoval kritéria Kodexu a principy národní kontrolní politiky, nerozhodl v části věci či nevyloučil některé věci k samostatnému projednání, neprovedl stěžovatelem navržené důkazy. Z pohledu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku má za to, že se městský soud nevypořádal s žalobními důvody v rozsahu uvedeném v jednotlivých částech kasační stížnosti, kdy ve většině případů přisvědčil správnímu orgánu a odkázal na konkrétní body jeho vyjádření. Zejména se nevypořádal s námitkou, že závazné stanovisko MZV je pro svoji obecnost a nekonkrétnost nutno považovat za nepřezkoumatelné, že závazné stanovisko MZV je vnitřně rozporné, že správní orgán porušil zásadu legitimního očekávání ve vztahu k rozhodování ve skutkově podobných případech a že správní orgán neprovedl navrhované důkazy, ani se s návrhy stěžovatele nevypořádal. Stěžovatel namítá, že městský soud se neřídil judikaturou Nejvyššího správního soudu, která se týká přezkumu správního uvážení (např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46 a ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42), když nedostatky v činnosti správního orgánu nahrazoval vlastním odůvodněním jeho činnosti, tedy jej z daného pohledu fakticky hájil. Proto stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 20. 3. 2009 žalovaný uvedl, že trvá na správnosti rozhodnutí a samozřejmě i na správnosti a zákonnosti rozhodnutí městského soudu. Zdůraznil, že byl v souladu s ust. § 149 správního řádu vázán závazným stanoviskem MZV a nemohl ho nikterak na základě svých úvah změnit. Pokud jde o neurčité pojmy jako zahraničně politické zájmy, bezpečnostní politika, apod., žalovaný připomněl, že tyto se vyskytují v zákoně č. 38/1994 Sb. a jejich bližší specifikace není možná, vzhledem k možnému rozsahu všech skutečností, které mohou mít s těmito pojmy příčinnou souvislost. Vždy se bude jednat o konkrétní případ. V daném případě bylo zahraničně politické hledisko spjata s existujícím relevantním deníkem. Povolení vývozu vojenského materiálu do předmětného regionu, na který jiný členský stát vydal zákaz, by bylo vnímáno jako porušování Kodexu. Žalovaný označil za nepravdivé tvrzení stěžovatele, že mu nebylo umožněno v rámci správního řízení seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí. Podle žalovaného měl stěžovatel možnost nahlédnout do celého spisového materiálu, jehož obsah tvořilo i závazné stanovisko MZV. V daném řízení neexistoval žádný dokument, který by byl v utajeném režimu. Vlastní denial nebyl součástí spisového materiálu proto, že tyto instrumenty jsou natolik obecné a netýkají se konkrétního správního řízení. Lze je vnímat jako obecné důvody pro zákaz vyvážet určitý druh vojenského materiálu do určitého regionu. Žalovaný neakceptuje názor stěžovatele, že by došlo k porušení zásady legitimního očekávání. Oblast zahraničního obchodu s vojenským materiálem je velmi citlivá oblast, dotýkající se zahraničně politických zájmů ČR, popř. bezpečnosti státu, a je nezbytné, aby se žádosti o vývoz vojenského materiálu posuzovaly v okamžiku jejich podání a přihlíželo se ke všem okolnostem, které mají rozhodný vliv na meritorní rozhodnutí, např. druh a množství vojenského materiálu, země konečného užití, vlastní subjekt, který žádá o vydání licence,

apod. Vývoz do některých států tak může být velmi problematický s ohledem na proměnlivou či nestabilní politickou situaci, ale i vzhledem k jiným okolnostem, které mohou nastat v relativně krátkém časovém horizontu. V daném případě správní orgán na základě závazného stanoviska MZV uvedl konkrétní důvody, proč nemohl v tomto případě udělit licenci pro vývoz vojenského materiálu. Správní orgán ve stejném časovém období povolil do stejné destinace určitý druh vojenského materiálu, avšak na tento druh nebyl vydán relevantní denial, tudíž mohla být vydána licence k vývozu vojenského materiálu. Jako nedůvodnou označil žalovaný námitku stěžovatele, že nevyloučil jednotlivé druhy vojenského materiálu k samotnému řízení. Zdůraznil přitom, že v rámci inkriminovaného správního řízení se jednalo o jednu podanou žádost, která obsahovala pět druhů vojenského materiálu. Od prvopočátku se jednalo o jedno správní řízení a nebylo ani na žádost stěžovatele ani z moci úřední vedeno společné řízení. Vlastní charakter předmětného řízení ani nenasvědčoval, že by se mělo jednat o společné řízení, což deklaruje i vlastní žádost o udělení licence. V případě, že dané správní řízení nebylo vedeno v rámci institutu tzv. společného řízení podle ust. § 140 odst. 3 správního řádu, není možné, aby se stěžovatel v průběhu řízení domáhal vyloučení některých jednotlivých otázek. V ostatním žalovaný odkázal na spisový materiál vedený v této věci. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Protože převážnou část kasační stížnosti soustředil stěžovatel na pochybení městského soudu spočívající v nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zaměřil se zdejší soud nejprve na toto vytýkané pochybení. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí přitom pojmově vylučuje věcný přezkum takového rozhodnutí a jen stěží lze uvažovat o jeho přezkumu Nejvyšším správním soudem jako soudem kasačním (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 9 Azs 199/2007 - 38, www.nssoud.cz). Ostatně o tom, že nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, svědčí i ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., které zdejšímu soudu ukládá povinnost se jí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti.

Soudní řád správní však nestanoví, co se rozumí nepřezkoumatelným rozhodnutím krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto je třeba vycházet především z toho, co vytvořila dosavadní judikatura správních soudů, na jejíž jednotlivá rozhodnutí odkázal rovněž stěžovatel v podané kasační stížnosti.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, „*nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.*“

„Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“ (Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaného pod č. 689/2005 Sb. NSS.)

„Opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].“ (Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaného pod č. 787/2006 Sb. NSS.)

V této souvislosti je vhodné rovněž odkázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu k otázce přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí obecných soudů, podle které *„z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí“* (viz náleží Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, publikovaný jako N 17/17 SbNU 121; či náleží téhož soudu ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, publikovaný jako N 127/23 SbNU 227). Předmětný soud rovněž opakovaně judikoval, že absence řádného odůvodnění v napadeném rozhodnutí může vést k jeho zrušení Ústavním soudem, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. například náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publikovaný jako N 85/8 SbNU 287; či náleží téhož soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147). To platí zejména tehdy, když se nedostatky odůvodnění týkají možného porušení základního práva nebo ústavního principu (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147).

Na pozadí výše uvedeného a po posouzení napadeného rozsudku městského soudu dospěl Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci k závěru, že rozsudek městského soudu trpí absencí jakékoli úvahy a argumentace ve vztahu k žalobní námitce stěžovatele, že žalovaný neodůvodnil, proč neprovedl důkazy navržené stěžovatelem k otázce posouzení vnitřní stability země konečného užití a dopadů obchodu na stabilitu daného regionu (viz bod 8 žaloby).

Při podrobnější analýze rozhodnutí městského soudu Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. zjistil, že ani další žalobní námitka stěžovatele týkající se toho, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s tím, že předmětný obchod neměl za cíl zvyšování zásob Gruzínské armády, ale jejich doplnění (viz bod 3 žaloby), nenalezla odpovídající argumentační rámec v napadeném rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud je proto s ohledem na výše uvedené nucen konstatovat, že městský soud se v napadeném rozsudku nevyrovnal s těmito žalobními námitkami v rozsahu, v jakém byly uplatněny v žalobě, a zatížil tak své rozhodnutí

nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V dalším řízení je proto městský soud povinen se odpovídajícím způsobem vypořádat s jednotlivými žalobními námitkami stěžovatele, aby tak vyhověl požadavku řádného a vyčerpávajícího odůvodnění rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud dále z obsahu soudního spisu zjistil, že stěžovatel navrhl v řízení před městským soudem celou řadu důkazů, a to nejenom v žalobě, ale také v replice k vyjádření žalovaného ze dne 26. 8. 2008, které však předmětný soud nejenže nijak nevyvrátil, ale dokonce se jimi vůbec nezabýval. Jedná se zejména o návrh na výslech Mgr. R. K., návrh na vyžádání si správních spisů „žalovaného a nalézacího správního úřadu ve věcech žádostí žalobce na vydání vývozních licencí na jednotlivé skupiny vojenského materiálu, jež jsou součástí žádosti předcházející napadenému rozhodnutí a které MPO-LS vede pod čísla L 2721, 2722, 2723, 2724, 2726 a 2727“, „návrh na výslech politického ředitele MZV M. P., vedoucí oddělení zbraní MV M. B., vedoucího oddělení MPO-LS P. G.“. Ačkoliv to stěžovatel v podané kasační stížnosti výslovně neuvedl, zdejší soud se zabýval touto vadou řízení, jež mohla a v souzené věci měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť mu to ukládá ust. § 109 odst. 3 s. ř. s.

Podle ust. § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. musí žaloba proti rozhodnutí správního orgánu obsahovat též označení důkazů, které žalobce k prokázání svých tvrzení navrhuje provést. Ust. § 77 s. ř. s. pak zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými zjistit nový či jiný skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce a porovnat jej s užitou právní kvalifikací, kdy soud není vázán důkazními návrhy, dále je v souladu s ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. oprávněn rozhodnout, které z navržených důkazů provede a může provést i další důkazy k úplnému přezkoumání i co do stavu skutkového.

Při posuzování otázky, jak by měl postupovat městský soud, jemuž byl podán návrh na provedení důkazu výsledkem svědka a dalších shora uvedených důkazů, je nutno předně poukázat na náleží Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, publikovaný pod č. 10/1995 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, v němž tento soud uvedl následující. *„Zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu) vyplývajícímu z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1) nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem v řízení před obecným soudem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim neryboví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§ 153 odst. 1, § 157 odst. 2 o. s. ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 úst. zákona č. 1/1993Sb. ČR. ... Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásady volného*

hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (§ 221 odst. 1 lit. c/, § 243b odst. 1 al. 2 o. s. ř.), ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95, odst. 1 úst. zákona č. 1/1993 Sb. ČR). ... Ze zmíněných zásad však nikterak nevyplývá povinnost soudu provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhl (§ 120 odst. 1 al. 2 o. s. ř.).“

Ve správním soudnictví se obdobně vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaném pod č. 618/2005 Sb. NSS, když konstatoval, že soud má bezesporu právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli (ust. § 52 odst. 1 s. ř. s.), toto právo jej však nezavazuje povinnosti odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné. Této povinnosti však v projednávané věci městský soud nedostál, neboť se k vlastním návrhům na provedení stěžovatelem navržených důkazů vůbec nevyjádřil. Absence jakékoliv úvahy na straně městského soudu neodpovídá podle názoru Nejvyššího správního soudu výše uvedeným ústavním principům a zákonným ustanovením, neboť je zcela zřejmě pomíjí.

Zdejší soud v této souvislosti rovněž podotýká, že zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by soud ve svém rozhodování měl na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli, nebo o které z provedených důkazů své skutkové závěry opře a které opomene. Neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto. Žádný z těchto argumentů však napadený rozsudek městského soudu neobsahuje, ani ho z něj nelze dovodit.

S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud shledal tuto stížní námitku důvodnou a městský soud je povinen se v dalším řízení náležitě vypořádat se všemi důkazními návrhy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud dále považuje za nezbytné se vyjádřit k námitce stěžovatele, že stanovisko MZV ze dne 7. 2. 2007, č. j. 104178/2007-SZBP, je pro svoji obecnost nepřezkoumatelné, a to s ohledem na zcela opačný názor, který v této otázce zaujal městský soud. Ačkoliv městský soud tento svůj názor v napadeném rozhodnutí neuvedl výslovně, je z jeho postupu zřejmé, že stanovisko MZV považoval za přezkoumatelné, když tuto skutečnost nerozporoval a přezkoumal žalobní námitky, které věcně směřovaly proti tomuto stanovisku, resp. rozhodnutí o rozkladu a rozhodnutí správního orgánu.

Předně je třeba zdůraznit, že stanovisko MZV vydané v dané věci podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb. má charakter závazného stanoviska ve smyslu ust. § 149 správního řádu. Předmětné ustanovení zavedlo s účinností stávajícího správního řádu výslovnou úpravu zvláštností správního řízení v situaci, kdy správní rozhodnutí vydané v takovém řízení je podmíněno závazným stanoviskem.

Podle ust. § 149 správního řádu závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Správní orgán usnesením přerušuje řízení, jestliže se dozvěděl, že probíhá řízení, v němž má být vydáno závazné stanovisko. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží. Nezákoně závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákoně závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí. Zrušení nebo změna závazného stanoviska je v případě, že rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno, již nabylo právní moci, důvodem obnovy řízení.

Jak je z výše uvedeného patrné, smyslem a účelem předmětného ustanovení je naplnit zásadu rychlosti a hospodárnosti postupů (procesní ekonomie) podle ust. § 6 správního řádu a minimalizovat možnost, že správní orgán „marně“ povede řízení, jehož výsledek bude tak či onak předurčen obsahem závazného stanoviska.

Úprava v ust. § 149 správního řádu se však, jak Nejvyšší správní soud zdůraznil v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, týká výlučně postupu „uvnitř“ správního řízení a žádným způsobem, a to ani nepřímou, neomezuje rozsah soudního přezkumu závazných stanovisek. V soudním řízení správním je proto tuto právní úpravu nezbytné aplikovat v kontextu ust. § 75 odst. 2, věty druhé, s. ř. s., podle kterého byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

Z hlediska procesního je závazné stanovisko podle ust. § 149 správního řádu úkonem správního orgánu prováděným podle části čtvrté téhož zákona. Při vydávání závazného stanoviska je proto třeba postupovat v souladu s ust. § 154 správního řádu, podle kterého *jestliže správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení této části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.*

S ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je podle Nejvyššího správního soudu zvláště významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého *se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.

V návaznosti na výše uvedené přistoupil zdejší soud k přezkoumání závazného stanoviska MZV vydaného v nyní projednávané věci, ve kterém je uvedeno následující: „... *Ministerstvo zahraničních věcí České republiky ze zahraničně politického hlediska nesouhlasí s vydáním vývozní licence pro uvedenou dodávku do země konečného užití: Gruzie. Ministerstvo zahraničních věcí vzalo v úvahu při formulování tohoto stanoviska charakter a množství dodávaného materiálu, jakož i skutečnost, že na materiál, který je předmětem výše uvedené žádosti, existuje relevantní denial vydaný členským státem EU. MZV dospělo k závěru, že dodávka materiálu v žádosti uvedeného by tudíž byla v rozporu s principy národní kontrolní politiky i Kodexem chování EU při vývozu vojenského materiálu do zahraničí, zejména s kritérii 3 (vnitřní stabilita země konečného užití) a 4 (dopady dodávky na stabilitu regionu).*“

Takto formulovaný obsah závazného stanoviska však podle názoru Nejvyššího správního soudu nemůže vyhovět výše předestřeným požadavkům kladeným na jeho obsah, neboť nejenom, že je formulován příliš obecně, ale de facto postrádá jakékoliv odůvodnění, zejména pokud jde o důvody tohoto stanoviska, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se dotčený správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu příslušných předpisů.

Zdejší soud považuje v této souvislosti za nezbytné rovněž zdůraznit, že pouhý odkaz na existující denial členského státu EU, který není ani ve stanovisku ani v jiné části správního spisu blíže specifikován, nepovažuje za dostačující, a to i přesto, že se podle slov žalovaného jedná o utajovanou skutečnost na úrovni Rady Evropské unie. Nejvyšší správní soud si je vědom důležitosti veřejného zájmu na ochraně utajovaných informací, nicméně v situaci, kdy z vlastního znění závazného stanoviska MZV a dále také z dopisu ministra zahraničních věcí České republiky Karla Schwarzenberga ze dne 4. 6. 2007, č. j. 114732/2007-SZBP, adresovaného ministru průmyslu a obchodu Martinu Římanovi, který je rovněž součástí správního spisu, vyplývá, že předmětný denial byl stěžejním důvodem pro vydání negativního závazného stanoviska a žalovaný, jakož i dotčený správní orgán, měly přístup k databázím, v nichž je tento denial v plném znění evidován, je třeba důkladně zvážit otázku priority ústavně zaručeného práva účastníka řízení vyjádřit se ve své věci ke všem prováděným důkazům ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny (blíže viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2007, č. j. 6 Azs 142/2006 - 58, publikované pod č. 1337/2007 Sb. NSS) a s ní související problematiku nahlížení

do správního spisu podle ust. § 38 odst. 6 správního řádu (k tomu srovnej rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 9 As 42/2009 - 124, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud proto na základě shora citovaného dospěl k závěru, že závazné stanovisko MZV ze dne 7. 2. 2007, č. j. 104178/2007-SZBP, vydané v této věci je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Protože obsah závazného stanoviska je v souladu s ust. § 149 odst. 1 správního řádu závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, trpí v důsledku toho nepřezkoumatelností rovněž navazující rozhodnutí žalovaného. Městský soud měl tedy žalobou napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Za tohoto stavu věci považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné zabývat se podrobně dalšími námitkami stěžovatele v kasační stížnosti, neboť zjištěná nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí městského soudu představuje vadu řízení, jež se dotýká samotné zákonnosti nyní napadaného rozhodnutí a tato skutečnost je sama o sobě důvodem pro zrušení citovaného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost a jinou vadu řízení podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je městský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu